

Kjøbenhavns = Posten

Om Th. № 3. a

27

Fjerde Aargang.

No. 148. 1830.

Löverdagen den

26 Juni.

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Thorvaldsens

Christus- og Apostel=Statuer. *)

I.

Efter en Tid, i hvilken Videnskab og Kunst vare vegne bort fra Religionen, og den Enne havde erklaaret Troen for Umyndiges Næring, medens den Anden havde byttet den christelige Gudstjeneste mod den helleniske Naturkultus, ere Begge, af en dybere Trang, som ei kan finde Tilsfærdstilfælle i Verden og i den til sig selv indskrænkede Menneskeand, blevne ledede tilbage til Torlosserens Evangelium og Kirke. De have taget Deel i det mægtige Omswing, som alle Ting have faaet i disse sidste Decennier. Ligesom Nationerne og Tyrsterne med vidunderlig Kraft fremgik af deres politiske Hornedrelse, saaledes maatte det troessattige Hjerte som en forloren Son igjen soge til den miskjendte og forladte Fader. Men begge Dele gik Haand i Haand. Kun i den religiose Folke fandt vore Tiders Slægt sin moraliske Selvbevidsthed, sin nationale Kraft til Daad og sin politiske Betydning; og derimod udfoldede, lutterede, styrkede de fromme Folkeser og Erkjendelser sig ved det nyvakte Folkelivs hellige Blomster og Frugter. Begge fande et Udtryk og et Besordningsmiddel i de ledsgende Kunst=Productioner.

De talende Kunster skrede foran, for at opslamme til

Frihedens og Lysets Kamp. Krigsangene og de harniske Elædte Sonetter, den store Fichtes Taler til sit tydiske Folk stemte Gemyterne til Nationalfolksel. Paa lignende Vis blev ved Schleiermachers Taler over Religionen til de Dannede blandt dens Foragtere Danen brudt for det religiose og christelige Element iblandt en Slægt, der var bleven fremmed for den lutterede Christendoms Troe og bestred den under falske Billeder og forkeerte Formeler.

Men da nu det religiose Liv med den politiske Selvstændighed igjen havde vundet Num, navnlig blandt det tydiske Folk; saa visste de oplivende Krester i denne Tingenes nye Skikkelse sig ikke tilsidst hos de dannende Kunster. Uddannelsen af det kirkelige Livs esthetiske Side ligget en from Konge, hvem indvortes og udvortes Kald har gjort til den protestantiske Kirkes kraftige Beskyærmer, ligesaa meget paa Hjerte, som han i grandiose Monumenter har hædret sine Feltherrers Fortjenester og sit Folks Troeskab. Men fornemmelig er det de første Mestre i Malerie og Billedhugerkunst, der kappes i Baerker, som ere tagne af den christelige Troes eller Kirkens hellige Legenders Geheet. Vi føste i denne Henseende med saameget desstørre Stolthed vort Blik paa vor Tids Kunstnere, jo mindre vi kunne rose alle det tydiske Folks store Digttere for, at de med levende Lever have sluttet sig til den nyvakte Troes, som til den gjenopstandne Nationalæres dyrebare Sag. Schiller er altfor tidlig blevet os berøvet, til at han kunde see og besynde Enden paa saa mange Trængsler, der ogsaa voldte ham bitter Smerte; men hvad isærdeleshed angaaer den nye Tids religiose Formelse, saa er det svært at formode, hvilken Retning hans i den kritiske Skole dannede Land vilde have taget. Goethe har ogsaa deri aabenbaret sin

*) Meddeelt — efter en i "Kunstblatt", i Mai 1830, indført Artikel, i Anledning af en Suite i Italien udkomne kobberstukne Afbildninger af Thorvaldsens Christus og 9 af hans Apostle — af

beromte Objektivitet, at han ei har kunnet forene sig med det Subjektiveste af alle Livsforhold, med den christelige Troe.

Blandt de mest Kunstnere i Plastikkens Gebeet er det fornemmelig Dannicker, Eberhard og Thorvaldsen, der have helliget deres Haand til Religionens Ejendomme. Referenten er af egen Beskuelse blevet bekjendt med den sidstnævnte Mesters Modeller til hans Christus og hans Apostler, og har, efterat han i flere Aar har haaret den stille Kjærlighed til disse Værker i sin Barm, i de til Sydland oversendte Blade efter Minardis og Camias Tegning, stukne af de tvende Folcoer, af Bettolini, Fontana og Marchetti, funden en Anledning til, med den offentlige Annmeldelse af disse at forbinde nogle Utydninger om den Art og Maade, hvorpaa Thorvaldsen har behandlet sine Gjenstande.

Pariserne's Sommer-Promenader.

II.

Men ogsaa i Paris gives der en grøn Natur, som man ikke skal foragte. Den findes i de store, for Alle og Enhver aabenstaende Hauger, der ere saaledes fordeette over den umadelige Stad, at hvert Kvarteer har sin. Disse Hauger, eller hvad Navn de ellers føre, maa give Pariserne Erstatning for hvad man andre Steder kalder at gaae sig en Tour uden for Porten. Saadanne Spadsertouren har man egentlig ikke i Paris. De Indvaanere, om hvilke man fra os selv analogisk slutter, at de kunde have Lust til at gaae sig en Aftenpromenade, for at trække frisk Luft, hoe saa dybt inde i Midten af Staden, at den dertil bestemte Lid vilde gaae hen med at komme til Porten og tilbage igjen fra den. Men der gives ogsaa overhovedet ingen Port, og det Begreb, vi mene, naar vi sige udenfor Porten, eksisterer ikke. De gamle, forhenværende Porte ligge nu midt i de livligste Dele af Staden; men udenfor Barriererne, hvilke man nu maa antage som Portenes Representanter, ligger ingen fri Mark, men en Kolonie, et Etablissement efter det andet, Chausseer, Kalkmure, Kalkstov, lige hen til andre Byer og Flækker, der efterhaanden forbinde sig med Staden. Idethoeste udenfor Neuilly-

Portens allerede langt udflyttede Punkt finder man endnu noget Agerland, Hækker, Mark og Gront.

Hovedpromenaden for det elegante, det nye, det haandværksdriftige Paris er og bliver Boulevarderne. Alt spadsere dem een Gang frem og tilbage vilde være en Dags Arbeide. Af Naturen nyder man rigtignok ikke Mere, end at man seer de grønne Trektoppe foran sig; de sprængende Vandtonder kunne sørge for Morgen- og Aftendug, og der pladser vel ogsaa et Vandspring; men det er og bliver dog altid Livets brogede Tørv, hvorpaa Diet maa see sig møet, Aftenens Fehauge, der laaer denne Promenade dens egentlige Tilløkkelse. Man medbringe for Alting ikke den Forventning at sidde under grønne Træer, for at glæde sig over Naturen.

Touillerierne's Hauge er igjen noget ganske Andet. Staer Ens Hu ikke udelukkende til en engelsk Park med Klipper, Bække, Granhøje og Engplainer, saa finder man her en Hauge, som man vel kan ønske sig den i en Stad af og for 800,000 Indvaanere! Den gammelfranske Hauge-kunsts Regularitet forstyrre ikke. Det Grandiose i Anlægget, de herlige Lindetræers frie majestetiske Voxt, det tætte grønne Lov, den friske Lust, som blæser fra Seinen, lader glemme Uvillien imod et kunstigt Anlæg. Alt eensidigt Ummaalt taber ved en grandios Opsatning og Udførelse sin piinlige Charakteer. Den yndige Blomsterhauge langsmed Fronten af det Kongelige Pallads, med sine runde Steen-Bassins og Fontainer danner en venlig Forgrund til den hoie Lindestov, som hæver sig bagved den, og hvis Kongelige Lov-gange fore til det store Bassin udenfor Ludvig den Septendes Plads. I dette store Rum, hvor man har Touillerierne bagved sig, Rue Tivolis Pragtbygninger paa høire Side, den brede Seine og dens Quai-Pallader paa venstre, og foran sig de vidstrakte elyseiske Marker, kan man glemme den store Stad. Paa en klar Morgen, eller en glødende Sommeraften, med den af den dalende Sol rødmende Himmel foran sig, kan man dromme sig fra den travle Industriestad derhen, hvor i Syden store Grindringer knytte sig til store Monumenter og en yppigere Natur tilbagetænget Dagens Bekymring. Det var en stor Tanke at fortsætte Touillerierne's Hauge med en stor Chaussee indtil Paris's yderste Grænser, hvor en Triumphhue som en mægtig Port hæver sig ved Neuillys Barrierer, og dens Spidse allerede rager i veiret i det fjerne Blaa, og hilser Touillerierne's Gallerie.